

Arrest

nr. 148 781 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 15 december 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 juli 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 50 884 van 8 november 2010 weigert ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster en haar echtgenoot dienen op 29 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De aanvraag is gegrond op medische problemen van verzoekster.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 25 januari 2011 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 29 november 2010 onontvankelijk wordt verklaard, omdat de identiteit niet overeenkomstig de wet is aangetoond.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 1 februari 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt verzoekster bij aangetekend schrijven van 4 februari 2011 ter kennis gebracht.

1.7. Verzoekster dient op 11 februari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 15 februari 2011 de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.9. Verzoekster en haar echtgenoot dienen op 3 maart 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de medische problemen van verzoekster.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 22 maart 2011 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 3 maart 2011 onontvankelijk wordt verklaard, omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een standaard medisch getuigschrift.

1.11. Verzoekster en haar echtgenoot dienen op 10 mei 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gelet op de medische problemen van verzoekster.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 30 augustus 2011 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 10 mei 2011 onontvankelijk wordt verklaard, omdat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de wettelijke voorwaarden. Op dezelfde dag wordt tevens besloten tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 9 september 2011 ter kennis gebracht.

1.13. Bij schrijven gedateerd op 27 juli 2013 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 maart 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 27 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 20 maart 2014 ter kennis gebracht.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 november 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [S.]

voornaam: [O.]

[...]

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/11/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

[...]

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevelen het grondgebied te verlaten, haar betekend op 01/02/2011 (bijlage 13 qq), 15/02/2011 (bijlage 13 quater), 09/09/2011 (bijlage 13) en op 20/03/2014 (bijlage 13). Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 09/01/2014 door de gemeente Overpelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd."

Dit is de bestreden beslissing.

2 Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3, 7° van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het legaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoekster voert de schending aan van het aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stellen dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft de welk het rechtstreekse gevolg is van het gegeven dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerder uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten en derhalve niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek

geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Aangezien verzoekers ingevolge vordering tot opsluiting de dato 17/11/2014 werden overgebracht naar de gesloten instelling voor illegalen te Steenokkerzeel ten einde repatriëring naar het land van herkomst.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de belangrijke medische omstandigheid in hoofde van verzoeker, terwijl deze situatie degelijk goed gekend is door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. en hun administratief dossier en het gezins- en familieleven van verzoekers en werden de bestreden beslissingen op dit vlak tevens niet gemotiveerd, temeer daar opzichtsens de kinderen van verzoekers nl.: - Dhr. [A. S.], geboren [...] met de Armeense nationaliteit en zijn echtgenote Mevr. [A. G.], geboren [...], met de Russische nationaliteit en Dhr. [A. S.] [NN° ...], geboren [...] met de Armeense nationaliteit en Dhr. [A. M.] [NN°...]. Geboren [...] met de Armeense nationaliteit - geen enkele gedwongen verwijderingsmaatregel werd getroffen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 –1983, 963.).

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een inreisverbod met de maximale duur van 3 jaar.

De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds bevelen hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan deze bevelen en derhalve nog altijd op een hardnekkige wijze illegaal op het grondgebied verblijven.

De bestreden beslissing verwijdt naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekster doordat verzoekers geen gevolg schonken aan eerder uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissing het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Verzoekster betoogt m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een maximale termijn zonder dat dit verduidelijkt wordt. Er wordt een maximale termijn van drie jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster. Verzoekers verwijzen naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar werd opgelegd. Verweerder gaf zo duidelijk aan dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoekster maar liefst tot viermaal toe geen gevolg gaf aan een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten, met name de haar betekende bevelen op 1 februari 2011, op 15 februari 2011, op 9 september 2011 en op 20 maart 2014, en aldus ‘hardnekkig’ weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting en dit terwijl zij door de gemeente Overpelt op 9 januari 2014 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte aan verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De

beschouwingen van verzoekster laten de Raad zo ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden.

De in casu bestreden beslissing laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Verzoekster betwist niet zich in deze situatie te bevinden.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt gegeven, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan in de zin dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verweerder gaf zo duidelijk aan dat in casu een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd, omdat verzoekster maar liefst tot viermaal toe geen gevolg gaf aan een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten en aldus ‘hardnekkig’ weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting en dit terwijl zij door de gemeente Overpelt op 9 januari 2014 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verzoekster kan derhalve niet dienstig opnieuw stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van drie jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch wordt besloten omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Waar verzoekster daarnaast nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verweerder verwijst naar het feit dat verzoekster reeds tot viermaal toe weigerde om gevolg te geven aan een haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten, en dit in een periode van begin 2011 tot het nemen van de bestreden beslissing op 17 november 2014, en aldus hardnekkig weigert om te voldoen aan de terugkeerverplichting. Verzoekster bekritiseert dit gestelde niet. Er blijkt geenszins dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de jarenlange, hardnekkige weigering van een vreemdeling om gevolg te geven aan haar betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk, dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het

inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die hardnekkig weigert om te voldoen aan de terugkeerverplichting manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd, wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de haar toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig of bereid was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken. In zijn overweging 14 van de richtlijn 2008/115/EG, waarnaar verweerder verwijst in de nota, heeft de Europese wetgever ook duidelijk aangegeven dat het gegeven dat een vreemdeling reeds het voorwerp uitmaakt van meerdere terugkeerbesluiten een relevant gegeven betreft bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zo wordt hierin als volgt gesteld:

“Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft gegeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.”

Verzoekster toont verder niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekster verwijst zo weliswaar naar medische redenen in haar hoofde zoals deze reeds zouden blijken uit het administratief dossier, doch de hierin vervatte verblijfsaanvragen op grond van medische problemen van verzoekster dateren allen van eind 2010 en de eerste helft van 2011 en werden reeds behandeld. Sindsdien diende verzoekster geen nieuwe verblijfsaanvraag meer in, waaruit nog een actuele gezondheidsproblematiek kon blijken. Zij was nochtans in de mogelijkheid hiertoe en kende de hiertoe geëigende procedure. Zij diende weliswaar nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarin zij stelde medische problemen te kennen, doch zonder enig medisch attest voor te leggen dat zij nog lijdt aan een medische problematiek die een behandeling behoeft. Ook thans brengt verzoekster geen enkel medisch attest aan waaruit nog een actuele gezondheidsproblematiek blijkt. Aldus kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoekster ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing nog leed aan enige medische problematiek waarvoor zij een behandeling behoeft en die een verder verblijf in België kan noodzaken. Louter ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen van onder meer artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster wijst verder op een gezins- en familieleven in België met haar kinderen en schoondochter. Zij benadrukt dat er in hun hoofde geen gedwongen verwijderingsmaatregel werd getroffen. De Raad stelt in dit verband evenwel vast dat verzoekster op geen enkele wijze aangeeft dat haar kinderen en schoondochter tot enig verblijf zijn toegelaten of gemachtigd in het Rijk en zij evenmin enig begin van bewijs bijbrengt dat het voorhouden gezins- of familieleven enkel in België mogelijk zou zijn, zodat niet blijkt dat dit voorgehouden gezins- of familieleven van aard is dat verzoekster hieraan nog een belang kan ontleen voor een verdere aanwezigheid in België en evenmin blijkt dat dit relevant is wat betreft de duur van het inreisverbod. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van bepaalde relevante elementen waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden of waaromtrent een motivering zich opdrong.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin beslissingen voorlagen waarin geen enkele motivering was opgenomen inzake de duur van het inreisverbod. Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad bovendien geen precedentswaarde.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat zij hardnekkig weigert om te voldoen aan de terugkeerverplichting zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de

bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst vast dient te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. Indien er geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van de aandoening blijkt, hoeft er in het kader van artikel 3 van het EVRM derhalve geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

De Raad merkt op dat de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel betreft. In ieder geval blijkt ook geenszins dat in casu de vereiste dwingende humanitaire redenen voorliggen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat verzoekster actueel nog lijdt aan een medische problematiek die enige behandeling noodzaakt, laat staan dat deze behandeling voor haar niet mogelijk zou zijn in haar land van herkomst.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

3.2.5. Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van artikel 3, 7° van de richtlijn 2008/115/EG. Zij duidt evenwel niet op welke wijze de thans bestreden beslissing deze bepaling zou miskennen. Dit middelonderdeel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, in ieder geval onontvankelijk. Deze richtlijn is ook reeds omgezet in nationale wetgeving. De aangehaalde bepaling heeft tenslotte betrekking op het risico op onderduiken, hetgeen in casu niet aan de orde is.

3.2.6. Verzoekster toont met haar betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoekster toont immers niet aan enige hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS